

[Himmelstrup.]

nævnes af Kongen, og ved en Række andre Bestemmelser. Vi fra vor Side er Tilhængere af en virkelig selvejende og selvstyrende Bank til Forvaltning af det meget vigtige Seddelprivilegium, og derfor anser jeg det heller ikke for rigtigt, om det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Ændringsforslag bliver vedtaget.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at vi fra vor Side naturligvis maa stemme for de Ændringsforslag, vi selv har stillet, men vil afholde os fra at stemme over de Ændringsforslag, der er stillet af Fler-talspartierne, ihvorvel de paa nogle Punkter imødekommer vore Krav, og at vi ved Sagens tredie Behandling vil stemme imod Lovforslaget.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gav i sin Tale en politisk Vurdering af Det konservative Folkeparti og dets Stilling til Sagerne. Det ærede Medlems Vurdering af mit Parti og af mine Handlinger interesserer mig lidet; jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at jeg tror, det vilde være forstandigt af ham og hans Parti at bedømme, hvilke Muligheder og Chancer i den kommende Tid paa forskellige Omraader hans Parti og han havde, hvis han vil fastholde denne sin Vurdering. Hvis denne hans Vurdering af mit Partis Arbejde skal være den, der er Venstres, saa skal jeg ikke bemærke noget dertil, blot sige til det ærede Medlem, at saa er det ham, der har anlagt den, og altsaa ogsaa *ham*, der har vurderet, hvordan Fremtiden maa ligge i Henseende til politisk Samarbejde i denne Sal.

I øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, at det undrer mig særdeles, at det ærede Medlem gav denne Vurdering af vort Samarbejde med Regeringspartierne just efter den Tale, han havde holdt her i Dag, thi det ærede Medlem sagde dér, at der var ingen principielle Betænkeligheder ved hele Forslaget, og at det i mange Henseender var rimeligt og tilfredsstillende. Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup citerede mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, fra Samlingen 1934—35, men det ærede Medlem Hr. Himmelstrup glemte at citere det afgørende Punkt i det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale, der lød som følger — jeg anmoder om Tilladelse til et kort Citat, det staar Folke-tingstidenden for 1. November 1934 Sp. 754:

„Som det allerede kom frem ved Sagens første Behandling i sidste Samling og ogsaa i Udvalget, er vi fra vor Side af den Mening, at Banken ikke mere

skal ejes af private Aktionærer, og vi finder det ogsaa efter Omstændighederne tiltalende, at Banken bliver en selvejende Institution“.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Korsgaard kan helt erindre, hvor glimrende han har sagt det, jeg synes, det er aldeles fortrinligt sagt. Men hvordan citerer det ærede Medlem Hr. Himmelstrup? Han udelader dette, som er det afgørende i, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, og saa begynder han med det ærede Medlem Hr. Korsgaards Betænkeligheder. Naar man nu kender det ærede Medlem Hr. Korsgaard saa godt som jeg og ved, at et Par Betænkeligheder har han jo altid tilovers, saa maa man have Lov til at sige, at det, der er det afgørende i denne Sag, er, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard, saaledes som ogsaa jeg sagde paa Partiets Vegne, i den forrige Samling 1934—35, har sagt: Selvejende Institution? Ja! Ejers af private Aktionærer? Nej.

Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup — jeg vil gerne gøre dette færdigt med det samme —, at jeg kan slet ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem paa den Maade vendte sig mod mit Parti og dets Ordfører ved foregaaende Lejligheder. Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gjorde det, sagde han, særlig i Betragtning af, at den Ordning, man har faaet med Hensyn til Landmandsbankens Aktier, ikke i enhver Henseende er tilfredsstillende. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg maa maaske have Lov til at sige til ham, at der, siden Landmandsbank-Ordningen blev truffet i 1928, var en Gang, hvor Partiet Venstre havde, om jeg saa maa sige, Haanden paa Halsen af Regeringen. Det var den 30. Januar 1933. Da kunde man have forlangt Landmandsbank-Aktierne solgt (*Krag*: Hvad ved De om det?). Ja, naar jeg tænker paa, hvad man ellers forlangte og *gav*, naar jeg tænker paa Socialreformen og meget andet ved Kanslergade-Forliget, saa maa jeg dog sige, at hvis man havde tænkt sig lidt om, kunde man vel ogsaa have faaet solgt et Par Aktier med i Købet. Der var jo nok at tage af. Hvorfor gjorde man det ikke? Der var jo nok at bruge Penge til, jævnfør Socialreformen. Der var Grund til at have Penge i Kassen. Hvorfor krævede man ikke nogle Aktier solgt dengang, saaledes at der var Penge til Raadighed? Naar derfor det ærede Medlem Hr. Himmelstrup taler, saaledes som han gør det her, vil jeg gerne minde ham om Januar 1933. Da havde man en Mulighed, men den forsømte man. Der